

ΧΡΥΣΘΟΔΑ ΜΠΑΣΙΑ

Μαμά, γιατί το κοριτσάκι
είναι **μαύρο**;

Και άλλες σοφές απαντήσεις

Η **Χρυσοθέα Μπασιά** είναι φοιτήτρια στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα «Modern Indian Studies» του πανεπιστημίου του Γκέτινγκεν στη Γερμανία. Γεννήθηκε στη Γερμανία το 1990, όπου έζησε έως το 1995. Έχει σπουδάσει επίσης στην Ελλάδα, στην Πορτογαλία και στην Καλκούτα της Ινδίας. Κατά τη διάρκεια των σπουδών της εργάστηκε εθελοντικά για έναν χρόνο στην Έδρα UNESCO του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, όπου ήρθε σε επαφή με

άτομα από πολλές και διαφορετικές χώρες και κουλτούρες. Η ενασχόλησή της με τις πολιτικές επιστήμες, τις διεθνείς σχέσεις και την ιστορία τη βοήθησαν να ασχοληθεί ενεργά με διάφορα θέματα, όπως τον ρατσισμό, τον πολιτισμό και το περιβάλλον. Στον ελεύθερό της χρόνο ασχολείται με τη συγγραφή διηγημάτων και βιβλίων για παιδιά και νέους και τη μουσική.

Φέτος όλοι μας, μικροί και μεγάλοι, θα στείλουμε γράμμα στον Αϊ-Βασίλη! Και ίσως μας απαντήσει μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, αφού άρχισε να λειτουργεί η επιχείρηση Ηλεκτρονικός Καλικάντζαρος! Μπορείτε να στείλετε επίσης τα μηνύματά σας, τις ζωγραφιές, τα σχόλια και τις εντυπώσεις σας στη Χρυσοθέα, στο e-mail: chrybass@yahoo.com

ΧΡΥΣΟΘΕΑ ΜΠΑΣΙΑ

Μαμά, γιατί το κοριτσάκι είναι μαύρο;

Και άλλες σοφές απορίες

Χρυσοθέα Μπασιά, Μαμά, γιατί το κοριτσάκι είναι μαύρο; Και άλλες σοφές απορίες

ISBN: 978-618-5147-08-2

Ιανουάριος 2015

Επιμέλεια-Διορθώσεις:	Αθανάσιος Βλήτας ath.vlitas@hotmail.com
Φωτογραφία εξωφύλλου:	Διάνα Σεϊτανίδου diana.seitanidou@gmail.com
Σελιδοποίηση:	Ηρακλής Λαμπαδαρίου www.lampadariou.eu

Εκδόσεις Σαΐτα

Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα

T.: 2510 831856

K.: 6977 070729

e-mail: info@saitapublications.gr

website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons
Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση
Όχι παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη της συγγραφέως και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:
<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Αφιερωμένο στη μαμά μου, που με έμαθε
να μιλάω, να διαβάζω, να γράφω και κυρίως να αγαπώ,
αλλά και στη θεία Κλειώ, για να το διαβάσει
παρέα με τον μικρό Νώα-Ηλία!

Κατέβηκα από το λεωφορείο κρατώντας στο ένα μου χέρι την τσάντα μου και στο άλλο μια μεγάλη σακούλα με ένα δώρο-έκπληξη για την ανιψιά μου. Σήμερα ήταν η πρώτη της μέρα στο σχολείο και περίμενα με αγωνία να μου πει το πώς της φάνηκε. Ήμουν σίγουρη πως θα της άρεζε το δημοτικό σχολείο, γιατί πολλοί από τους φίλους της από το νηπιαγωγείο θα συνέχιζαν στο ίδιο σχολείο με εκείνη.

Κανονικά δεν μένω στην Ελλάδα, μα σπουδάζω στη Γερμανία, αλλά περνούσα τις διακοπές μου στο σπίτι της μαμάς μου στη Θεσσαλονίκη. Έτσι δεν θα έχανα για τίποτα στον κόσμο την ευκαιρία να μάθω από πρώτο χέρι όλες τις λεπτομέρειες για τη μικρή μου ανιψιά. Έχουμε μεγαλώσει μαζί με τη μαμά της και είμαστε σαν αδερφές.

Χτύπησα το κουδούνι και την πόρτα άνοιξε η ξαδέρφη μου η Μαρία με τη μικρή της κόρη την Ειρήνη, που φάνηκε να χάρηκε πολύ που με είδε. Μεταξύ μας, νομίζω ότι κατάλαβε πως το δώρο ήταν για εκείνη.

Η ξαδέρφη μου χαμογέλασε και μου είπε να μπω μέσα. Η Ειρήνη ήδη είχε τα μεγάλα πράσινα μάτια της καρφωμένα στη σακούλα. Σε αυτό μοιάζαμε πολύ. Και εμένα μου αρέσουν πολύ οι εκπλήξεις! Μα δεν της το έδωσα αμέσως. Ακολούθησα τη μαμά της στο σαλόνι και καθίσαμε και οι τρεις μαζί στον μεγάλο, αφράτο καναπέ τους.

«Λοιπόν;» ρώτησα αμέσως την Ειρήνη. «Πώς ήταν η πρώτη μέρα στο καινούργιο σχολείο;»

«Ήταν ωραία» είπε η Ειρήνη. «Δεν κάναμε πολλά πράγματα. Η δασκάλα μάς έδωσε, όμως, πολλά βιβλία! Μας είπε πως θα μάθουμε να διαβάζουμε πολύ γρήγορα.»

«Αυτό είναι βέβαιο» είπα κλείνοντάς της το μάτι «και μετά, όταν θα ξέρεις να γράφεις και να διαβάζεις, θα μπορούμε να στέλνουμε και γράμματα. Όπως κάνουμε με τη μαμά και τον μπαμπά σου. Θα μου γράφεις;»

«Ναι!» είπε η ανιψιά μου. «Πόσο γρήγορα λες να μάθω;» ρώτησε αμέσως μετά με αγωνία.

«Ένα τόσο έξυπνο κοριτσάκι;» ρώτησα. «Χμ, πιστεύω πως τα Χριστούγεννα θα διαβάσεις εσύ στη μαμά την κάρτα που θα στείλω!»

Τα μάτια της Ειρήνης γούρλωσαν ακόμα περισσότερο.

«Αλήθεια;» είπε με ενθουσιασμό.

«Βέβαια» είπε η μαμά της και σηκώθηκε να μας φέρει κάτι να πιούμε.

Μιας και μείναμε μόνες μας, βρήκα την ευκαιρία να δώσω το δώρο μου στην ξαδέρφη μου. Ήταν μια όμορφη κασετίνα με πολλά μολύβια και μαρκαδόρους, ένα μπλοκ ζωγραφικής και μια κούκλα. Η μικρή αμέσως με αγκάλιασε, είπε ευχαριστώ και έτρεξε να τα αφήσει στο δωμάτιό της.

Στην πόρτα του σαλονιού φάνηκε η ξαδέρφη μου, η Μαρία, με ένα μεγάλο δίσκο με κρύο χυμό πορτοκάλι και γλυκό του κουταλιού για όλες μας. Η Ειρήνη έτρεξε πίσω κρατώντας στην αγκαλιά της την κούκλα.

«Για πες μας, δεσποινίς» την πείραξα. «Πώς είναι η τάξη σου;»

«Είναι όμορφη, με έναν μεγάλο πίνακα και από τα παράθυρα μπορείς να δεις όλη την αυλή! Και είμαστε πάρα πολλά παιδάκια».

«Θα κάνεις πολλούς φίλους!» είπα χαμογελαστή.

«Έχει πολλά αγοράκια και κοριτσάκια, και ξέρεις τι;» ρώτησε χαμηλώνοντας τη φωνή.

«Τι;» είπαμε ταυτόχρονα με τη μαμά της.

«Έχουμε και ένα μαύρο κοριτσάκι!»

«Αλήθεια;» ρώτησα. «Πώς τη λένε;»

«Φλοριάν» είπε η Ειρήνη. «Δεν είναι παράξενο όνομα;»

«Όμορφο όνομα» απάντησα εγώ. «Από πού είναι;»

«Τη ρώτησε η δασκάλα και είπε ότι είναι από το Κονγκό»
μας είπε η ανιψιά μου.

«Πωπώ, από το Κονγκό! Γίνατε φίλες;» τη ρώτησα
τρώγοντας λίγο από το γλυκό. Ήταν πολύ νόστιμο.

«Όχι ακόμη, είναι πολύ ήσυχη», είπε η Ειρήνη. «Μαμά;»
πρόσθεσε νευρικά.

Η μαμά της την κοίταξε και χαμογέλασε.

«Ναι, Ειρήνη μου;»

«Γιατί το κοριτσάκι είναι μαύρο;» ρώτησε.

Τα μάτια της είχαν στενέψει και είχε σηκώσει το δεξί της
φρύδι, έτσι κατάλαβα ότι στ' αλήθεια ήταν πολύ προβληματισμένη!
Την ήξερα πολύ καλά.

«Επειδή είναι από την Αφρική» απάντησε αμέσως η μαμά
της. «Οι άνθρωποι που είναι από την Αφρική είναι πιο σκούροι από
εμάς που είμαστε από την Ελλάδα, όπως οι άνθρωποι που είναι από
τη Σουηδία είναι πιο ανοιχτόχρωμοι από εμάς».

Αμέσως είδα ότι η Ειρήνη δεν είχε πειστεί.

«Ναι, αλλά γιατί είναι μαύροι;» επέμεινε.

Η μαμά της με κοίταξε για βοήθεια. Πολλές φορές οι
καλύτερες ερωτήσεις είναι αυτές στις οποίες εμείς οι μεγάλοι δεν
μπορούμε να απαντήσουμε.

Αποφάσισα να της πω μια σπουδαία ιστορία. Την πιο
όμορφη ιστορία. Την ιστορία των ανθρώπων.

«Η ιστορία των ανθρώπων ξεκινάει μια φορά και έναν καιρό, πριν από πολλά πολλά χρόνια, πριν ακόμη οι άνθρωποι φτιάξουν τις πόλεις και τα χωριά και αρχίσουν να σχεδιάζουν μεγάλα, πολύπλοκα κτίρια και τηλεοράσεις και υπολογιστές. Δεν υπήρχαν ούτε μαγαζιά ούτε σουπερμάρκετ ούτε τράπεζες και σχολεία!

Οι άνθρωποι ζούσαν σε μεγάλες ομάδες, σε δάση και σε σκοτεινές σπηλιές στα βουνά. Άλλοι ζούσαν ψηλά σε λόφους και άλλοι κοντά σε ποτάμια και θάλασσες. Μιας και δεν μπορούσαν να πάνε στο σουπερμάρκετ όταν ήθελαν να φάνε κάτι, έπρεπε να βρουν έναν τρόπο να γεμίσουν την κοιλιά τους που γουργούριζε. Άλλοι κυνηγούσαν με όπλα που έφτιαχναν μόνοι τους, άλλοι μάζευαν τους καρπούς που τους χάριζε η φύση και άλλοι ψάρευαν. Δεν είχαν μάθει ακόμη πώς να καλλιεργούν τα χωράφια ή να χρησιμοποιούν τα ζώα, για να ζουν πιο άνετα.

Η ζωή ήταν όμορφη. Κανείς δεν έπρεπε να πηγαίνει το πρωί στη δουλειά ή στο σχολείο και όλα τα παιδιά παίζανε και τρέχανε και μπορούσαν να απολαύσουν τη φύση. Μα μια τέτοια ζωή είναι και πολύ δύσκολη. Δεν υπήρχαν σπίτια, γιατροί, αστυνομικοί και έτσι έπρεπε κανείς να προσέχει πάρα πολύ. Ήταν επικίνδυνα και πολλοί άνθρωποι δεν ζούσαν πάνω από εικοσιπέντε χρόνια!

Ακόμα, οι άνθρωποι, προσπαθώντας να επιβιώσουν, συχνά μάλωναν και ήθελε ο καθένας να έχει περισσότερα για τον εαυτό του και την οικογένειά του. Υπήρχε βία και πολύς φόβος. Έτσι, μετά από πολλά χρόνια, κατάλαβαν πως έπρεπε να βρουν μια λύση. Κάποιοι ξεκίνησαν να πάνε νότια, κάποιοι βόρεια, κάποιοι άλλοι στην Ανατολή και κάποιοι στη Δύση. Μερικοί αποφάσισαν απλά να μείνουν εκεί όπου είχαν εγκατασταθεί στην αρχή.

Προχωρούσαν, προχωρούσαν για χρόνια ολόκληρα. Σε κάποιους άρεσε το μέρος που βρήκαν και άρχισαν να χτίζουν μικρά

χωριά. Άλλοι συνέχισαν να ψάχνουν ένα μέρος που θα τους αρέσει περισσότερο και στο οποίο θα αισθάνονταν πιο άνετα. Οι πρόγονοι της Φλοριάν, δηλαδή οι προπροπροπροπροπαπούδες της, ήταν από αυτούς που πήγαν Νότια, σε μια μεγάλη ήπειρο, που τώρα την ονομάζουμε Αφρική, αλλά τότε δεν είχε ακόμη όνομα, γιατί δεν υπήρχαν ακόμη χάρτες και κανείς δεν ήξερε πού ακριβώς βρισκόταν!

Ούτε ήξεραν πως αυτή η χώρα στο χώμα της οποίας πατάμε τώρα θα ονομαζόταν μετά από χιλιάδες χρόνια Ελλάδα. Δεν υπήρχαν καν άνθρωποι εδώ πέρα στην αρχή. Ήρθαν μετά από πολλά ταξίδια και πέρασε πολύς καιρός μέχρι να αποφασίσουν ότι τους αρέσει αρκετά εδώ. Έχτισαν σπίτια, τα οποία σιγά σιγά γίνονταν όλο και πιο σταθερά, και έμαθαν πώς να φτιάχνουν εργαλεία, για να γίνει πιο εύκολη η ζωή τους.

Σε κάποια μέρη πιο γρήγορα και σε κάποια πιο αργά, σχηματίστηκαν ομάδες ανθρώπων που ζούσαν μαζί σε μικρά χωριά με έναν αρχηγό και κατάφεραν να δαμάσουν τα ζώα και, ξεκινώντας από λίγους σπόρους, να βρουν τον τρόπο να εκμεταλλευτούν τη γη, έτσι ώστε να καταφέρουν να τραφούν, αλλά και να αποθηκεύσουν φαγητό για τους δύσκολους καιρούς. Αυτές τις ομάδες ανθρώπων που ζουν οργανωμένα σε ένα μέρος όλο τον χρόνο τις ονομάζουμε «κοινωνίες». Κοινωνίες υπάρχουν και σήμερα. Λέμε πως υπάρχει η ελληνική κοινωνία, η κοινωνία της Αθήνας, η κοινωνία του χωριού. Πολλές κοινωνίες μαζί σε μια χώρα δημιουργούν ένα «κράτος».

Ο κόσμος αλλάζει συνεχώς. Πριν από μόλις εκατό χρόνια υπήρχαν κάποια ζώα και φυτά τα οποία σήμερα έχουν εξαφανιστεί. Μπορείς να φανταστείς μόνο πόσο διαφορετικά ήταν τα πράγματα τότε! Μα και οι άνθρωποι δεν έμειναν οι ίδιοι. Ακόμη κι αν στην

αρχή ήταν σχεδόν ίδιοι μεταξύ τους, έπρεπε να προσαρμοστούν στο νέο περιβάλλον, ώστε να μπορέσουν να επιβιώσουν. Σκέψου το καλοκαίρι που πας στη θάλασσα, εάν δεν βάλεις αντηλιακό, το δέρμα σου κοκκινίζει και πονάει και καίγεται. Αλλά αν η μαμά σου ή η θεία σου ή κάποιος φίλος σου έχει πιο σκούρο δέρμα, τότε καίγεται λιγότερο εύκολα. Από την άλλη, πόσες φορές δεν έχεις δει τουρίστες με χλωμή επιδερμίδα να είναι γεμάτοι φακίδες και να είναι κατακόκκινοι από τον ήλιο!

Στην Αφρική και σε πολλά άλλα μέρη του κόσμου, όπως στην Ινδία, στις Αραβικές χώρες ή στη Νότια Αμερική, ο ήλιος είναι πολύ πιο καυτός και κάνει πολλή περισσότερη ζέστη από ό,τι στην Ελλάδα. Έτσι, μετά από πολλές γενιές ανθρώπων που καίγονταν συχνά από τον ήλιο και πονούσαν, η φύση αποφάσισε να τους βοηθήσει, το δέρμα τους έγινε όλο και πιο σκούρο και ανθεκτικό, έτσι ώστε να ζουν πιο άνετα και να μπορέσουν να είναι πιο ευτυχημένοι.

Αυτό που έγινε είναι αξιοθαύμαστο! Εκεί που είχε την περισσότερη ζέστη, οι άνθρωποι έγιναν πιο σκούροι, όπως για παράδειγμα στη χώρα που σήμερα τη λέμε «Κονγκό» από όπου είναι η συμμαθήτριά σου, η Φλοριάν. Στην Αίγυπτο ή στην Ινδία, που ο ήλιος δεν καίει τόσο πολύ, είναι πιο ανοιχτόχρωμοι, αν και λιγότερο ανοιχτόχρωμοι από εμάς στην Ελλάδα. Κι αν πας πιο βόρεια στην Ευρώπη, τότε θα δεις ανθρώπους με πολύ πολύ ξανθά μαλλιά, γαλάζια μάτια και επιδερμίδα λευκή σαν κρέμα βανίλια, που δεν χρειάζεται να προστατευτούν από τον ήλιο σε τόσο μεγάλο βαθμό.

Μα η φύση δεν σταμάτησε εκεί, επειδή ήξερε πως δεν είναι μόνο το δέρμα που μπορεί να μας αλλάξει, ώστε να μας βοηθήσει να επιβιώσουμε. Στις πολύ βόρειες χώρες, εκεί που σχεδόν όλο τον

χρόνο απέραντες εκτάσεις είναι καλυμμένες με ένα παχύ στρώμα πάγου και χιονίζει συνεχώς, εκεί που έχουν έξι μήνες τον χρόνο μέρα και έξι μήνες νύχτα, οι άνθρωποι που ζουν εκεί είναι πολύ διαφορετικοί από εμάς. Τα μάτια τους, για παράδειγμα, είναι πιο κλειστά με πιο παχιά βλέφαρα, ώστε να μην παθαίνουν ζημιά από το κρύο!

Η φύση είναι πραγματικά σοφή. Αυτή τη διαδικασία δεν την κράτησε μόνο για τους ανθρώπους, και τα ζώα και τα φυτά αλλάζουν ανάλογα με το πόσο αλλάζει ο κόσμος γύρω τους. Οι επιστήμονες ονομάζουν αυτή τη διαδικασία «εξέλιξη».

Όμως ακόμα και στην ίδια χώρα οι άνθρωποι δεν είναι απόλυτα ίδιοι μεταξύ τους. Καθένας από μας μοιάζει και στη μαμά του και στον μπαμπά του. Επειδή οι άνθρωποι, παρότι ζούσαν σε κοινωνίες πια, δεν σταμάτησαν να ψάχνουν τρόπους να ζουν πιο άνετα. Γι' αυτό πολλές φορές έψαχναν σε μέρη κοντά στον χώρο που ζούσαν, για να βρουν καλύτερη γη, περισσότερα ζώα ή νέους τόπους για να χτίσουν σπίτια, γιατί ήταν πια πάρα πολλοί για να ζουν άνετα. Μα, πολύ συχνά υπήρχαν ήδη άνθρωποι εκεί.

Δυστυχώς αυτό οδηγούσε, και οδηγεί ακόμα και σήμερα, σε πολέμους. Πολλές ανθρώπινες ζωές χάνονται και ολόκληρα χωριά σταματούν να υπάρχουν. Μα επίσης, νέοι άνθρωποι συναντιούνται με ανθρώπους που δεν ανήκουν στη δική τους ομάδα και κάνουν οικογένειες. Τα παιδιά αυτών των ανθρώπων, επειδή έχουν χαρακτηριστικά και από τη μαμά και από τον μπαμπά τους, διαφέρουν και από τους δύο. Γι' αυτό θα δεις ότι στην τάξη σου άλλα παιδάκια έχουν καστανά, άλλα μαύρα, άλλα κόκκινα, άλλα ξανθά μαλλιά.

Μα αυτό δεν σημαίνει ότι μια ομάδα ανθρώπων είναι καλύτερη από την άλλη. Σημαίνει απλώς ότι είναι τέλειοι για να

επιβιώσουν στο μέρος από το οποίο κατάγονται. Επίσης, κάποιος που φαίνεται διαφορετικός στην Ελλάδα ή στη Γερμανία, όπως ένα μαύρο κοριτσάκι, δεν θα είναι διαφορετικό στη χώρα από την οποία κατάγεται. Εκεί, ένα αγοράκι από την Ελλάδα θα είναι αυτό που θα ξεχωρίζει.

Καθένας από εμάς είναι ένα μικρό θαύμα, γιατί η φύση μας έχει δώσει τα δώρα της και μας έχει κάνει μοναδικούς. Αυτό που μας κάνει να αναρωτιόμαστε γιατί κανείς δεν είναι σαν εμάς, είναι απλώς ότι δεν έχουμε συνηθίσει στην εικόνα του.

Το πιο μαγικό με την ιστορία των ανθρώπων, γιατί είναι μια ιστορία γεμάτη μαγεία, είναι ότι δεν τελειώνει ποτέ. Όλα θα συνεχίσουν να αλλάζουν γύρω μας, τα δέντρα, τα ποτάμια, οι άνθρωποι, τα ζώα, όλα κάποτε θα αλλάξουν. Γι' αυτόν τον λόγο η ιστορία του ανθρώπινου είδους είναι η πιο ενδιαφέρουσα και η πιο όμορφη από όλες!»

Η Ειρήνη με κοίταξε σοβαρά.

«Είναι αληθινή η ιστορία που είπες ή την έβγαλες από το μυαλό σου; Και γιατί δεν τελείωσε με το ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα;»

«Είναι η πιο αληθινή ιστορία από όλες και η πιο σπουδαία. Όπως σου είπα, η ιστορία αυτή δεν τελειώνει ποτέ. Ακόμα και τώρα, μέσα στην τόσο λίγη ώρα που έχει περάσει, ο κόσμος έχει αλλάξει λίγο παραπάνω».

Η Ειρήνη με κοίταζε τώρα πάλι με τα μάτια ορθάνοιχτα. Δεν ήξερε πόσο όμορφη ήταν η ιστορία όλων μας. Κοίταξε το χέρι της και μια τούφα από τα μαλλιά της. Το δέρμα της είχε το χρώμα της άμμου και τα μαλλιά της ήταν σκούρα καστανά, όπως και του μπαμπά της. Εγώ και η μαμά της είχαμε πιο ανοιχτόχρωμα μαλλιά από τα δικά της, μα η επιδερμίδα της μαμάς της είχε πιο πολύ το

χρώμα του κριθαριού. Η ανιψιά μου έβαλε το χεράκι της δίπλα στα δικά μας και θαύμασε τη διαφορά τους.

«Είδες;» της χαμογέλασα. «Είμαστε και εμείς διαφορετικοί. Κανείς, ούτε καν τα δίδυμα αδέρφια, δεν είναι ποτέ ολόγεια».

«Δεν θα ήταν καλύτερα, όμως, όλοι να είμαστε ίδιοι;» ξανασήκωσε το φρύδι της.

«Χμ, για να δούμε» είπε η μαμά της και ήρθε από την κουζίνα με έναν μεγάλο δίσκο με ποτήρια. Είχε επάνω έξι ποτήρια. Τα πέντε ήταν ίδια, ψηλά, γυάλινα ποτήρια με χοντρό πάτο. Το τελευταίο, όμως, ήταν ένα ποτήρι του κρασιού.

«Διάλεξε ένα» πρότεινε στην Ειρήνη.

Η ανιψιά μου πήρε αμέσως το ποτήρι του κρασιού και το κοίταξε.

«Αυτό θέλω!» είπε ζωηρά.

«Γιατί όχι ένα από τα άλλα;» ρώτησα.

«Γιατί τα άλλα είναι ίδια!» είπε η μικρή μου ανιψούλα.

«Είδες;» τη ρώτησε η μαμά της.

Η Ειρήνη είχε ακόμη σηκωμένο το φρύδι. Δεν την είχαμε πείσει.

«Ναι, μα αυτά είναι μόνο ποτήρια!» είπε.

«Έχεις δίκιο» συμφώνησα. «Είναι απλά ποτήρια. Για να σκεφτούμε λίγο, όμως» είπα πονηρά. «Αν όλοι οι άνθρωποι έπρεπε να είναι ίδιοι, τότε θα έπρεπε και όλος ο κόσμος να είναι ο ίδιος παντού. Έτσι, ενώ θα υπήρχαν διαφορετικές χώρες, όπως για παράδειγμα η Ελλάδα, η Γερμανία, η Ινδία, τότε θα ήταν ακριβώς οι ίδιες. Το μόνο που θα άλλαζε θα ήταν το όνομά τους. Παντού γύρω μας θα υπήρχαν ή μόνο δάση ή μόνο βουνά ή μόνο πεδιάδες. Παντού τα ίδια δέντρα, παντού τα ίδια μόνο λουλούδια».

«Θα ήταν πολύ βαρετό» είπε σοβαρά η ξαδέρφη μου.

«Ναι, μα ξέρεις ποιο θα ήταν το χειρότερο;» ρώτησα.

«Ποιό;» είπε και σήκωσε πλέον και τα δύο φρύδια.

«Ότι όλες οι μαμάδες θα ήταν ακριβώς ίδιες στην εμφάνιση, όλα τα μικρά κοριτσάκια θα είχαν το ίδιο χρώμα δέρμα, μαλλιά και μάτια, το ίδιος ύψος, μέχρι και την ίδια φωνή. Για να ξεχωρίσεις ποιος είναι ο μπαμπάς σου θα έπρεπε να θυμάσαι τι ρούχα φόρεσε το πρωί».

«Δεν θα ήταν ωραίο κάτι τέτοιο!» είπε η Ειρήνη. «Κι αν ήταν, θα ήθελα τουλάχιστον να είμαστε όλα τα κοριτσάκια όμορφα!»

«Δεν θα μπορούσες να καταλάβεις, όμως, ποιο κοριτσάκι είναι όμορφο και ποιο όχι» είπε η μαμά της γελώντας. «Αφού όλα θα ήταν ίδια!»

Η Ειρήνη φάνηκε ότι δεν κατάλαβε τι της είπε η μαμά της. Αποφάσισα να τη βοηθήσω.

«Ειρήνη, πιστεύεις ότι η μαμά σου είναι όμορφη;» ρώτησα.

«Η πιο όμορφη στον κόσμο!» είπε η Ειρήνη.

«Η Φλοριάν είναι όμορφη;» ρώτησε η μαμά της που χαμογελούσε.

«Δεν ξέρω» είπε η Ειρήνη.

«Δηλαδή;» την πίεσε η μαμά της.

«Είναι... να, είναι διαφορετική!»

«Βλέπεις, θεωρούμε πάντα καλύτερο αυτό που καταλαβαίνουμε» της είπα εγώ. «Αυτό που ξέρουμε. Αλλά πάντα συγκρίνουμε με αυτό που βλέπουμε πιο συχνά. Εάν όλοι είναι εντελώς ίδιοι, χωρίς καμία διαφορά, δεν θα υπάρχει όμορφο ή άσχημο».

«Επειδή δεν θα υπάρχει τίποτα άλλο εκτός από αυτό» είπε η μαμά της.

«Δεν μπορώ να φανταστώ έναν τέτοιο κόσμο» είπε η Ειρήνη.

«Το ξέρω, αγάπη μου» είπε η μαμά της. «Ούτε εγώ μπορώ. Μα θα σε βοηθήσω. Έβγαλε το ποτήρι του κρασιού από τον δίσκο. Της έδειξε τα υπόλοιπα πέντε ποτήρια. Ποιο είναι το πιο όμορφο;»

«Δεν ξέρω, είναι ίδια!» είπε η Ειρήνη και αμέσως αρχίσαμε να γελάμε.

«Πωπώ!» έκανε η ανιψιά μου. «Μα, αν ένα κοριτσάκι έρθει από την Αφρική στην Ελλάδα, γιατί συνεχίζει να είναι ακόμη μαύρο; Αφού δεν έχει τόση ζέστη;»

«Επειδή έχει γεννηθεί έτσι, για να αλλάξει θα χρειαστούν αιώνες. Είναι πολύ πιθανό μετά από πολλές γενιές τα παιδιά των παιδιών των παιδιών της Φλοριάν, αν συνεχίσει να ζει στην Ελλάδα, να μη μοιάζουν πλέον σε αυτή. Αλλά αυτό θα γίνει πάρα πολύ μετά. Τόσο μετά, που μπορεί και οι δικοί μας απόγονοι να μη μοιάζουν πια με εμάς»

«Δεν μπορούμε να ξέρουμε πώς θα είναι;» ρώτησε η Ειρήνη. Η μαγεία της φύσης την είχε συνεπάρει.

«Πολλοί επιστήμονες προσπαθούν να απαντήσουν ακριβώς αυτήν την ερώτηση» της είπα. «Μα κανείς δεν είναι σίγουρος. Μπορεί κανείς μόνο να μαντέψει. Αυτή ακριβώς είναι και η ομορφιά της ζωής!»

«Βλέπεις» είπε η ξαδέρφη μου που τόση ώρα άκουγε και αυτή με προσοχή την ιστορία, παρόλο που την ήξερε. «Εσύ έχεις τα ίδια μαλλιά με τον μπαμπά. Ενώ εγώ μοιάζω πιο πολύ με την ξαδέρφη σου που είναι κόρη της αδερφής της μαμάς σου. Εάν εσύ παντρευτείς, όταν μεγαλώσεις, κάποιον από την Κίνα, τότε τα παιδιά σου μπορεί να έχουν σχιστά μάτια. Σίγουρα θα είναι πολύ διαφορετικά και από εσένα, αλλά και από εμένα και τον μπαμπά. Είναι αδύνατον κάποιος να ξέρει πώς ακριβώς θα μοιάζουν!»

Η Ειρήνη συνέχισε να κοιτάει σκεπτικά τα χέρια της. Εμείς τελειώσαμε το γλυκό και τον χυμό και αρχίσαμε να συζητάμε διάφορα πράγματα, ενώ η μικρή μου ανιψιά ήταν βυθισμένη σε σκέψεις.

«Οι άνθρωποι στη Γερμανία είναι πολύ διαφορετικοί;» με ρώτησε απαλά.

«Και ναι και όχι» γέλασα. «Όλοι είμαστε ίδιοι και διαφορετικοί την ίδια στιγμή. Για παράδειγμα, όλοι οι άνθρωποι χρειαζόμαστε ύπνο, φαγητό, ρούχα και ένα σπίτι. Αλλά ακόμα και δύο αδέρφια μπορεί να αγαπούν διαφορετικά φαγητά, ταινίες και να τους αρέσουν διαφορετικά παιχνίδια».

«Ναι» είπε εκείνη «μα ποια γλώσσα μιλάνε;»

«Μιλάνε γερμανικά» είπα. «Οι περισσότεροι από αυτούς. Κάποιοι οι οποίοι μπορεί να βρίσκονται πιο κοντά στη Γαλλία, που είναι μια χώρα δίπλα στη Γερμανία, μπορεί να μιλάνε γαλλικά και να είναι Γερμανοί! Οι κάποιοι, όπως εγώ, μπορεί να βρίσκονται εκεί για λίγο καιρό και να μιλάνε και γερμανικά και ελληνικά ή κάποια άλλη γλώσσα. Σκέφτηκες να ρωτήσεις τη φίλη σου, τη Φλοριάν γιατί τη λένε Φλοριάν;»

«Μου είπε πως στη χώρα της μιλάνε κονγκολέζικα και γαλλικά!» είπε η Ειρήνη «και το όνομά της είναι γαλλικό!»

«Σωστά!» την επαίνεσα. «Είδες; Η μαμά της μπορεί να μιλάει και ελληνικά και ίσως και κονγκολέζικα και γαλλικά. Δεν είναι σπουδαίο;»

«Ναι, θα ήθελα και εγώ να μπορώ να μιλάω κι άλλες γλώσσες. Η δασκάλα μας, που μιλάει γαλλικά, μίλησε με τη Φλοριάν και είπε πως ήδη μιλάει πολύ καλύτερα από εκείνη, γιατί είναι η μητρική της γλώσσα. Τι θα πει μητρική γλώσσα;»

«Είναι η γλώσσα την οποία δεν χρειάζεται να σκεφτείς καθόλου, για να την καταλάβεις, γιατί είναι η γλώσσα που μαθαίνεις από τότε που είσαι μωρό, από τη μαμά και τον μπαμπά σου. Γι' αυτό τη λέμε μητρική. Η δική σου μητρική γλώσσα είναι τα ελληνικά. Η Φλοριάν, εάν έμαθε από μωρό και τα ελληνικά και τα γαλλικά είναι δίγλωσση, που σημαίνει ότι μπορεί να μιλάει το ίδιο καλά και τις δύο γλώσσες! Είναι ένα πολύ ξεχωριστό κοριτσάκι!» είπε η μαμά της.

Η Ειρήνη χαμογελούσε.

«Μαμά, ξέρεις τι;» ρώτησε «η Φλοριάν είπε ότι μπορεί να μου μάθει και εμένα γαλλικά. Θα της ζητήσω να γίνουμε φίλες!»

«Αυτή είναι μια πολύ καλή ιδέα» είπε η μαμά της.

Θα έφευγα πολύ σύντομα για τη Γερμανία, έτσι αποφάσισα να επισκεφτώ το σπίτι της αγαπημένης μου ξαδέρφης για να χαιρετήσω την οικογένειά της πριν ταξιδέψω. Θα μου έλειπαν πολύ!

Αυτή τη φορά άνοιξε την πόρτα ο μπαμπάς της Ειρήνης. Εκείνη καθόταν μπροστά στην τηλεόραση και ζωγράφιζε στο μπλοκ ζωγραφικής που της είχα αγοράσει. Όταν είδε πως ήμουν εγώ που είχα χτυπήσει το κουδούνι, έτρεξε να με αγκαλιάσει.

«Τι κάνει η μικρή μου μαθήτριά;» ρώτησα και τη φίλησα στο μάγουλο.

«Καλά, ζωγραφίζω. Θέλεις να δεις;» με ρώτησε.

Πλησίασα και κοίταξα τη ζωγραφιά της. Ήταν μια παρέα παιδιών πιασμένα χέρι χέρι. Κάθε παιδάκι είχε διαφορετικό χρώμα, μαλλιά και δέρμα. Όλα, όμως, είχαν πλατιά χαμόγελα στα πρόσωπά τους.

«Αυτή είμαι εγώ» είπε και μου έδειξε ένα όμορφο κοριτσάκι με μπεζ επιδερμίδα και μαύρα μαλλιά. «Και αυτή η φίλη μου, η

Φλοριάν» έδειξε με το δάχτυλό της ένα σκουρόχρωμο κοριτσάκι με πυκνά, μαύρα, σγουρά μαλλιά. Ήταν δίπλα δίπλα και κρατιόνταν σφιχτά.

«Και τα άλλα παιδάκια;» ρώτησα εγώ.

«Σκέφτηκα πως, αφού έγινα φίλη με τη Φλοριάν, θα ήθελα να γίνω φίλη και με άλλα παιδάκια από άλλες χώρες. Δεν τα ξέρω ακόμη, μα τα ζωγράφισα και όταν τα γνωρίσω θα τα ρωτήσω την ιστορία τους. Η μαμά της Φλοριάν μου είπε τόσα πολλά για τη χώρα της! Η φίλη μου γεννήθηκε εδώ, αλλά η μαμά της θυμάται πολλά πράγματα από εκεί και μας είπε πολλές διασκεδαστικές ιστορίες και παραμύθια και τραγούδια».

«Είναι όμορφο να γνωρίζεις καινούργιους ανθρώπους!» συμφώνησα.

«Ναι, και δεν είναι πολύ διαφορετικοί από εμάς» είπε σκεφτικά. «Η Φλοριάν αγαπάει το παγωτό βανίλια, κοιμάται πάντα με αναμμένο ένα μικρό φωτάκι και δεν τρώει τις φακές. Όπως και εγώ».

Γελάσαμε μαζί. Ο μπαμπάς της μπήκε μέσα με έναν μεγάλο δίσκο στα χέρια.

«Ωχ!» είπε γελώντας «κρίμα τότε που σήμερα θα φάμε φακές!»

Η Ειρήνη έκανε μια γκριμάτσα που με έκανε να γελάσω. Με κοίταξε σοβαρά και μετά στράφηκε με παράπονο στον μπαμπά της.

«Φακές; Μπλιαχ!» έκανε.

«Πρέπει να φας, για να μεγαλώσεις» απάντησε εκείνος σοβαρά. «Αλλά μετά σου έχω μια έκπληξη» είπε με ένα μικρό χαμόγελο. «Θα φάμε και παγωτό βανίλια!»

Η ιδέα για τις **Εκδόσεις Σαΐτα** ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραίγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε
τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Γιατί οι άνθρωποι είναι διαφορετικοί; Τι είναι ομορφιά; Τι δύσκολες και τι σοφές απορίες! Οι ερωτήσεις που φαίνονται απλές συνήθως έχουν τις πιο δύσκολες απαντήσεις. Μια τέτοια ερώτηση ήταν και αυτή που έκανε η μικρή Ειρήνη στη μαμά της: Γιατί το κοριτσάκι είναι μαύρο;

Η Ειρήνη με αφορμή την καινούργια της φίλη, τη μικρή Φλοριάν από το Κονγκό, θα μάθει την ομορφότερη ιστορία του κόσμου, αυτή των ανθρώπων, θα γνωρίσει την ομορφιά της φιλίας και της διαφορετικότητας.

Επίσης, θα καταλάβει πως στο κάτω κάτω μπορεί να έχουμε πολλά περισσότερα κοινά με κάποιους ανθρώπους. Ίσως να φοβόμαστε και οι δύο το σκοτάδι ή... να αγαπάμε το παγωτό βανίλια!

ISBN: 978-618-5147-08-2